

det gør man heller ikke, fordi der udviser man da heldigvis lidt finanspolitisk ansvarlighed.

Og resultatet af alt det her er: En masse fine ord og ingen ændringer ude i det virkelige liv, derude, hvor vi er mange, der har børn, og som må betjene os af de offentlige institutioner.

Formanden:

Hr. Jan Petersen for en kort bemærkning. Jeg bør måske sige, der er maks. tre korte bemærkninger til hver ordfører. Det er hr. Jan Petersens sidste korte bemærkning.

(Kort bemærkning).

Jan Petersen (S):

Hr. Lars Løkke nævner en masse, han tror der ikke kan lade sig gøre: Der skal være plads til pige i huset, der skal være puljeordning, der skal være daginstitutioner.

Jamen alt det kan lade sig gøre i dag, de frihedsgrader eksisterer. Det, der ikke eksisterer, er adgangen til, når man ikke betjener sig af et af de tilbud inden for alle de frihedsgrader, der allerede er, at man kan hæve penge og gå hjemme som statsbetalt husmor. Det er det, der ikke er penge til. Det er det, vi er uenige om, og det er det, hr. Lars Løkke Rasmussen så skal markere.

Alt det andet, alle de frihedsgrader – de eksisterer, de er indført, de kan lade sig gøre. Det er kommunen, der afgør, hvor meget af det man vil udbyde – i et vist omfang, javel. Det er så op til de enkelte kommuner, hvilke frihedsgrader de vil tilbyde deres borgere.

Men statsbetalte husmødre hos folk, der ikke efterspørger et af de tilbud, deres kommune har, er vi imod – det er rigtigt. Det er de 2-3 mia. kr., som hr. Lars Løkke Rasmussen vil lægge oveni, og som vi ikke mener der hverken er økonomiske eller seriøse begrundelser for.

Formanden:

Hr. Jens Heimbürger som ordfører.

Jens Heimbürger (KF):

Nu da vi er færdige med behandlingen af hr. Lars Løkke Rasmussens tale – eller det er vi måske ikke – så vil jeg vende tilbage til den børnepolitiske redegørelse.

Jeg synes, det er inspirerende at se, at den socialdemokratiske familie er rykket sammen her under debatten, og det synes jeg egentlig er kækt udadtil og også her i Folketingssalen.

Det hele starter jo med, at vi har en statsminister, som i sin nytårstale giver indtryk af, at børnefamilierne er en særlig udsat gruppe i det danske samfund. Det er fortsat under valgkampen, og det er fortsat efter den 11. marts. Nu står vi så med den børnepolitiske redegørelse i hånden, som er på, er det 35 sider, hvor den vigtigste erkendelse nok er den, at 95 eller 96 pct. af familierne i virkeligheden er familier med gode ressourcer, i virkeligheden er en befolkningsgruppe, hvorom vi må spørge: Har vi råd til, og har de i øvrigt krav på mere lige nu?

Det kan godt være, at de har det efter pinsepakken. Det vil jeg så undlade at komme for meget ind på.

Jeg vil bruge en lille smule tid på de 96 pct., som rent faktisk er i stand til at klare sig selv.

Regeringen har jo begået den fejl i det her forår at skære alle børnefamilier over én kam. Der sker så det, at når redegørelsen ligger her, er der nogle, der bliver skuffede, fordi så kan den samme regering ikke levere varen.

Jeg er egentlig ikke særlig skuffet, for jeg havde ikke regnet med, at regeringen kunne levere den vare, at der skulle hældes tonsvis af glasur ud over alle børnefamilier, for der er altså mange andre, der har krav før børnefamilierne.

Der er masser af gode initiativer. Vi har hørt om flere i dag, og det er fristende at sige ja til flere penge til børnefamilierne, højere orlovs-satser. Det er fristende, men sandheden er jo, at det er de samme børnefamilier, der skal slide og slæbe for at betale et stadig stigende skattetryk, og vi kan altså ikke tillade højere udgifter. Og jeg synes, det er smukt, at den socialdemokratiske regering også er nået frem til den erkendelse.

Man er også nået frem til den erkendelse, at højere offentlige udgifter og skatter vil betyde, at vi får en dårligere konkurrenceevne og vi får mere usikkerhed om samme børnefamiliers job-sikkerhed.

Sandheden er jo, at netop de stærke, de ressourcestærke børnefamilier også skal være med til at bære det her samfund. De skal være med til at få det hele til at dreje rundt. Det vil med andre ord sige, at den helt store gruppe af børnefamilier først og fremmest skal have lov til at klare sig selv og skal have nogle ordentlige rammer, hvor de kan klare sig selv.

De skal have ordentlige børnebetænelser, men hvis nogle har valgt at have drøntravlt og